

Abstrakt

Předkládaná bakalářská práce se zaměřuje na vliv někdejšího československého a českého prezidenta Václava Havla na vývoj vzájemných česko-německých vztahů, a to sice v daném období let 1993 až 1997. Hlavním předmětem zájmu je jeho osobní iniciativa, gesta a také konkrétní politické kroky, které učinil v rámci snahy o budoucí zlepšení česko-německé diplomacie. Na základě toho, jak často se Havel v této agendě zahraniční politiky osobně angažoval, lze říci, že bývalý prezident hrál v této oblasti velice důležitou roli a častokrát působil dokonce i jako „motor“ celého vývoje česko-německých vztahů. Nejprve je v práci objasněn základní historicko-politický kontext Havlovy pozice v rámci česko-německé bilaterální diplomacie, a to zejména s důrazem na okolnosti vyjednávání Československo-německé smlouvy o dobrém sousedství a přátelské spolupráci z roku 1992 a Česko-německé deklarace o vzájemných vztazích a jejich budoucím rozvoji uzavřené roku 1997. Dále se text soustředí na analýzu vybraných oficiálních Havlových projevů, prohlášení, setkání s důležitými státníky Německa, zejména s prezidentem Weizsäckerem, nebo rozhovorů do českých i zahraničních médií. Přesto, že bylo právě úkolem právních dokumentů akcentovat konstruktivní dialog zaměřený na úspěšnou budoucí spolupráci, zasahovaly v 90. letech do celkového vývoje česko-německých vztahů značnou měrou diskutabilní otázky z minulosti spojené zejména s druhou světovou válkou. Předkládaná práce dokazuje, že Havel se o překonání těchto problémů společné historie soustavně zasazoval a naopak zdůrazňoval nutnost kooperace v nadnárodních celcích, zejména v EU a v NATO.